

Arrest

nr. 231 199 van 14 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. PLAS
Bouwmeestersstraat 11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. PLAS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent geboren in X op X 2002 en bent dus minderjarig. Uw ouders kwamen lang geleden om het leven in een auto-ongeluk. U woonde bij uw grootmoeder in de Nishtiman wijk in Erbil. Rond 2012 woonde u gedurende een achttal maanden bij uw oom S. in het gehucht Qarani Agha. Vanaf 2012 woonde u een viertal jaar bij uw grootoom Mazen in Koya in de wijk Qandil (Erbil). U ging naar school tot het vijfde leerjaar.

Uw broer R. had een relatie met een zekere Z.. Haar familie was echter niet akkoord met deze relatie. U werd een keer aan school opgewacht door enkele van haar familieleden. Ze vroegen u naar uw broer. U zei niet te weten waar hij was. Sindsdien ontvingen uw familieleden verschillende dreigtelefoontjes van Z.'s familieleden. Zelf werd u zowel door uw broer R., oom S. als grootoom Mazen geslagen. Ze vonden immers dat u te wild speelde en u vergat ook regelmatig dingen. R. besloot uiteindelijk samen met Z. uit Irak te vertrekken uit vrees voor Z.'s familieleden. U reisde op 8 augustus 2017 met hen mee naar Griekenland. R. bleef met zijn gezin in Griekenland, waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Uzelf vervoegde op 6 november 2018 uw broer R. X (CG 09/11372Z; O.V. 6.399.891) die hier in België in 2011 de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg. Uzelf diende hier op 7 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw asielrelaas legt u kopieën voor van uw paspoort (d.d. 3/2/'16), de Belgische verblijfskaart van uw broer R., een Grieks document in verband met uw ziekte en na het persoonlijk onderhoud stuurde uw advocaat nog een fax met een begeleidende brief in verband met uw situatie, een rapport van UNHCR in verband met asielzoekers in Griekenland, schoolcertificaten van uw broer R., zijn arbeidsovereenkomst, zijn loonbrieven, zijn huurcontract, een mail van uw voogd in verband met de moeilijke situatie in de klas, een Grieks document in verband met de toestemming uw broer te vervoegen, en een brief van Western Union in verband met geldelijke transacties van R. aan R. in Griekenland.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt dat u uw land zou zijn ontvlucht wegens een vrees voor de familieleden van Z., de partner van uw broer R.. U vreest dat ze u zouden doden omdat ze niet akkoord waren met de relatie van uw broer (CGVS p.11).

Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken en dit omwille van onderstaande redenen.

Zo dient te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen slechts weinig geloof kan worden gehecht.

*Allereerst blijft u opmerkelijk **vaag** wat betreft verschillende door u aangehaalde aspecten van uw relaas. Wat de reden was van het feit dat Z.'s ouders niet akkoord waren met haar relatie met uw broer R. kunt u vreemd genoeg niet zeggen (CGVS p.14). Het zou nochtans kunnen aangenomen worden dat u hiervan toch enigszins op de hoogte zou zijn indien u werkelijk omwille hiervan problemen zou hebben gekend en zelfs het land zou zijn moeten ontvluchten. U weet evenmin wanneer R. de relatie met Z. zou zijn begonnen, noch weet u hoe hij haar leerde kennen of waar ze met elkaar zouden hebben afgesproken. U hebt er zelfs geen idee van waar Z. woonde of hoe haar ouders heetten.*

Bovendien hebt u zelfs nooit naar deze zaken geïnformeerd, zo zegt u (CGVS p.13-14). U slaagt er tevens niet in het moment dat de ouders van Z. over haar seksuele relatie met uw broer R. te weten zouden zijn gekomen in de tijd te situeren. Ook weet u niet hoe ze hierover op de hoogte kwamen (CGVS p.14) en evenmin weet u of ze al dan niet reeds een andere huwelijkskandidaat voor haar op het oog hadden (CGVS p.15). Verder verklaart u het ene moment dat R. met Z. getrouwd is (CGVS p.11) en beweert u het andere moment dan weer niet te weten of ze effectief getrouwd zijn (CGVS p.13). U weet zelfs niet of ze intussen gehuwd zijn (CGVS p.19). Vreemd genoeg kunt u zelfs niet zeggen of er ooit iets met uw broer R. gebeurde omwille van zijn verboden relatie. Hij verbleef nochtans op hetzelfde adres als u in Irak maar hebt hier desondanks niet naar geïnformeerd bij hem (CGVS p.16). Dat uw verklaringen dermate vaag zijn en u geen enkele kennis heeft over deze nochtans elementaire zaken, is een zeer opmerkelijke vaststelling en roept ernstige vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid.

Verder hebt u **geen concrete aanwijzingen** als zou u actueel persoonlijk worden gevisieerd in Irak. U bleef na uw enige vermeende confrontatie met Z.'s familieleden aan school nog een vijftal jaar in Irak. In die periode gebeurde niets met u persoonlijk. Ze kwamen niet naar u op zoek; het enige wat u nog aanhaalt zijn dreigtelefoons aan uw broer en ooms. U kunt echter niet specificeren wanneer of hoe vaak dit gebeurde. U houdt het op "vaak" (CGVS p.6, 12, 16-18). U weet evenmin of er klacht werd ingediend na deze bedreigingen en u hebt hier tevens niet naar geïnformeerd (CGVS p.20). Ook na uw vertrek uit Irak werden geen nieuwe feiten gepleegd die er op wijzen dat u persoonlijk gevisieerd zou worden in de zin van de Vluchtelingenconventie. U hebt hier zelfs niet meer naar geïnformeerd (CGVS p.18). Een dergelijke laconieke houding doet des te meer afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Uw jongere broer en zus verblijven bovendien nog steeds bij uw grootmoeder in Erbil. Met hen is alles in orde (CGVS p.7-8). Dit wijst er allerminst op dat u een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren.

Daarnaast vreest u bij terugkeer naar Irak opnieuw het slachtoffer te worden van **huiselijk geweld** door uw ooms (CGVS p.19). U werd door hen en uw broer R. immers van kleins af regelmatig geslagen, zo beweert u. Ze deden dit als u dingen vergat of te wild speelde (CGVS p.12). Als u wordt gewezen op het feit dat het wel vreemd is dat uw oom en broer R. ervoor zorgden dat u samen met uw broer het land kon verlaten, hetgeen meestal een kostelijke zaak is, kunt u hiervoor geen verklaring geven (CGVS p.19-20). Ook het feit dat uw broer R. u bij de politie kwam halen en de schade voor een door u gebroken venster betaalde, is moeilijk in overeenstemming te brengen met het feit dat hij u zo slecht zou behandelen (CGVS p.21).

U legt daarenboven **geen overtuigende bewijsstukken** neer ter staving van deze door u aangehaalde feiten. U bent zelf nooit naar een ziekenhuis of dokter geweest voor verwondingen die u opliep toen u door uw broer, oom of grootoom zou zijn geslagen (CGVS p.23). Op het Grieks document in verband met ziekte wordt enkel melding gemaakt van het feit dat u beweerde last te hebben van bewustzijnsverlies, waarvan u zelf aanhaalt dat de laatste keer dateerde van toen u nog in Turkije was (CGVS p.11). In ieder geval hebt u tijdens uw persoonlijk onderhoud hieromtrent geen moeilijkheden ondervonden (CGVS p.21).

De overige door u neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het betreft hier immers slechts een kopie van uw paspoort (d.d. 3/2/16), hetwelk enkel een indicatie vormt betreffende uw identiteit en herkomst. De Belgische verblijfskaart van uw broer R. en de fax van uw advocaat met de begeleidende brief in verband met uw situatie, het rapport van UNHCR in verband met asielzoekers in Griekenland, de schoolcertificaten van uw broer R., zijn arbeidsovereenkomst, zijn loonbrieven, zijn huurcontract, de mail van uw voogd in verband met de moeilijke situatie in de klas, het Grieks document in verband met de toestemming uw broer te vervoegen, en de brief van Western Union in verband met geldelijke transacties van R. aan R. in Griekenland, vormen tevens geen indicatie voor uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Irak.

U hebt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van oorsprong hebt verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Erbil te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olieinkomsten verloor. Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers geviséerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Suleymaniah. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq._internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Erbil in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Erbil een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Erbil. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het eerste middel wordt geput "uit de schending van 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 van de Vreemdelingenwet, van art. 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van art. 19 Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid, het motiverings-, rechtszekerheids-, zorgvuldigheids-, en redelijkheidsbeginsel, uit ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag".

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

"Doordat, eerste onderdeel, de bestreden beslissing de dreiging op fysieke mishandeling bij terugkeer naar het land van herkomst als volgt beoordeelt: [...]

Dat de bestreden beslissing ervan uitgaat dat de verklaringen van verzoekende partij te vaag zouden zijn;

Terwijl, de bestreden beslissing een stiefmoederlijke beoordeling maakt voor de vrees voor mishandeling bij terugkeer naar het land van herkomst; dat verzoekende partij voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij gedurende zijn gehele jeugd mishandeld is geweest;

Overwegende dat art. 3 EVRM bepaalt: [...]

Overwegende dat art. 19, eerste lid, van Verdrag inzake de Rechten van het Kind Aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989 (verder: Kinderrechtenverdrag) bepaalt: [...]

Overwegende dat verzoekende partij zowel tijdens zijn onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken, als tijdens zijn onderhoud bij het CGVS erop heeft gewezen dat hij gedurende zijn hele leven mishandeld werd;

Dat verzoekende partij wees is; Dat de ouders van verzoekende partij immers zijn omgekomen bij een bomaanslag; Dat verzoekende partij vervolgens in huis werd genomen door de nonkels en tantes; Dat verzoekende partij als kind daar nooit de vereiste zorg heeft verkregen; Dat verzoekende partij tijdens zijn jeugd voortdurend mishandeld is geweest; Dat hij meestal ook geen eten kreeg; Dat zijn nonkel en tante immers steeds voorrang verleende aan hun eigen kinderen; Dat de gezinssituatie in Irak mensonwaardig was;

Dat verzoekende partij tijdens zijn interview aangaf dat hij door zijn nonkels voortdurend werd geslagen 'met eender wat ze konden vastpakken' (stuk II.b, blz. 12-13); Dat de volgende passages uit de notities van het persoonlijk onderhoud treffend zijn (eigen nadruk toegevoegd): [...]

Dat vervolgens de bestreden beslissing op zoek gaat naar elementen om de mishandelingen te kunnen ontkrachten; Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekende partij verklaard zou hebben dat zijn nonkels (die hem mishandelen) de reis naar Europa zouden hebben betaald; Dat verzoekende partij deze verklaring nergens in de notulen van het verhoor kan terugvinden; Dat de notulen van het verhoor stellen (stuk II.b): [...]

Dat evenwel nergens door verzoekende partij werd aangegeven dat zijn nonkels de reis betaalden; Dat daarentegen de broer van verzoekende partij die in België verblijft, noodgedwongen de reis heeft betaald voor zijn beide broers (stuk 13); Dat verwerende partij een suggestieve vraag stelt; Dat verzoekende partij woorden in de mond worden gelegd door verwerende partij; Dat het gaat om een assumptie van de gemachtigde ambtenaar; Dat werkelijk nergens uit de notulen zou kunnen worden afgeleid dat de nonkel van verzoekende partij de reis zou hebben betaald;

Dat vervolgens de bestreden beslissing stelt dat het vreemd is dat de broer van verzoekende partij, verzoekende partij kwam halen bij de politie en de schade voor een gebroken ruit betaalde; Dat verzoekende partij dit standpunt werkelijk niet begrijpt; Dat de bestreden beslissing ervan uitgaat dat de mishandeling enkel zou kunnen worden aangetoond indien de familie van verzoekende partij hem niet kwam halen op het politiecommissariaat; Dat kennelijk verwerende partij stelt dat de mishandeling enkel zou zijn aangetoond indien verzoekende partij (als minderjarig kind) was vastgehouden door de politie voor het vernielen van een ruit; Dat de zienswijze van de bestreden beslissing werkelijk elke zin voor realiteit mist; Dat het logisch is dat de juridisch verantwoordelijke persoon voor een minderjarige de schade van een ongeval van de minderjarige betaalt daar de minderjarige geen zelfstandig rechtssubject is; Dat verzoekende partij als minderjarige niet in rechte kon optreden; Dat een mishandelende ouder zijn kinderen bv. ook van school haalt, maar dat daarmee uiteraard nog niet wordt aangetoond dat er binnenshuis geen mishandeling plaatsvindt; Dat de bestreden beslissing feitelijke en juridische grondslag mist;

Dat vervolgens de bestreden beslissing stelt dat het vreemd is dat verzoekende partij met zijn verwondingen nooit werd opgenomen in het ziekenhuis; Dat ook deze zienswijze elke realiteitszin mist; Dat verzoekende partij minderjarige was op het moment van de mishandelingen; Dat verzoekende partij niet zelfstandig naar het ziekenhuis kon gaan; Dat het een feit is dat huiselijk geweld (t.a.v. jonge kinderen, vrouwen,...) vaak binnenshuis wordt afgehandeld; Dat het weinig geloofwaardig is dat de mishandelende nonkel met het mishandelde kind naar het ziekenhuis zou gaan om daar te moeten erkennen dat hij het kind zou hebben mishandeld;

Dat eenzelfde redenering opgaat voor het gegeven dat verzoekende partij werd mishandeld in het Griekse vluchtelingenkamp; Dat de mishandelde broer zichzelf niet zou gaan aangeven; Dat ernstige geweldplegingen (t.a.v. minderjarige kinderen) uiteraard een invloed kunnen hebben op een eventuele latere verblijfsaanvraag; Dat het derhalve logisch is dat deze niet met het mishandelde kind naar het ziekenhuis zou gaan;

Overwegende dat de bestreden beslissing er kennelijk van uitgaat dat de kinderrechten in Irak even goed gewaarborgd worden als in België {quod certe non}; Dat deze visie werkelijk wereldvreemd is;

Dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat verzoekende partij minderjarige is; Dat de bestreden beslissing ook erkent dat het Kinderrechtenverdrag in casu van toepassing is; Dat evenwel de bestreden beslissing hier op geen enkel moment rekening mee houdt; Dat er geen toetsing gebeurt aan de grondrechten van verzoekende partij; Dat alleen al omwille van deze reden de bestreden beslissing

moet worden hervormd; Dat de bestreden beslissing nauwelijks is gemotiveerd; dat er geen rekening werd gehouden met de verklaringen van een minderjarig mishandeld kind;

Dat het bovendien bevreemdend is dat de DVZ van oordeel is dat België de aanvraag zou moeten behandelen, terwijl het CG VS de aanvraag afwijst; Dat uit de beoordeling van het DVZ toch minstens zou moeten blijken dat er een schending voorligt van de hierboven aangehaalde bepalingen indien verzoekende partij bij zijn broer in Griekenland zou verblijven; Dat verwerende partij een tegenstrijdige houding aanneemt;

En terwijl, de bestreden beslissing beweert dat de verklaringen van verzoekende partij te vaag zouden zijn; Dat er evenwel op geen enkel moment rekening werd gehouden met de verstandelijke beperkingen van verzoekende partij;

Overwegende dat verwerende partij verplicht is om rekening te houden met bijzondere omstandigheden in hoofde van verzoekende partij; Dat indien noodzakelijk verwerende partij moet voorzien in bijzondere procedurele noden;

Overwegende dat in casu verzoekende partij mentaal minder sterk ontwikkeld is; Dat dit het gevolg is van het hoofdtrauma dat verzoekende partij opliep tijdens zijn jeugd enerzijds, en het feit dat verzoekende partij jarenlang mishandeld werd anderzijds;

Dat derhalve de raadsman van verzoekende partij tot tweemaal toe (zowel in de procedure bij het CGVS als in de procedure bij het DVZ) erop heeft gewezen dat de vraagstelling moest worden aangepast (stuk II.a, blz. 1): [...]

Dat verwerende partij in de inleiding van bestreden beslissing erkent dat in hoofde van verzoekende partij er sprake is van bijzondere noden; Dat derhalve een gespecialiseerde protection officer wordt toegewezen;

Dat in de bestreden beslissing volledig abstractie wordt gemaakt van de bijzondere noden van verzoekende partij; Dat men immers stelt dat verzoekende partij te vage verklaringen zou afleggen; Dat het enigszins logisch is dat iemand met een mentale achterstand niet altijd even pertinent op de vragen van het verhoor kan antwoorden; Dat de bestreden beslissing hier totaal geen rekening mee houdt;

Dat het bv. treffend is dat verzoekende partij tijdens het verhoor niet weet of hij Soenniet of Sjiiet is; Dat het onderscheid tussen deze religieuze groeperingen uiteraard bijzonder belangrijk is; Dat het feit dat verzoekende partij hiervan niet op de hoogte is, opnieuw bijzonder tekenend is voor de mentale handicap van verzoekende partij;

Dat door de bijzondere noden van verzoekende partij te erkennen om er vervolgens volledig abstractie van te maken, de bestreden beslissing tegenstrijdig gemotiveerd is; Dat de bestreden beslissing derhalve strijdig is met art. artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het motiveringsbeginsel;

Dat anderzijds ook een redelijke houding moet worden aangenomen door verwerende partij; Dat men niet kan verwachten dat een mentaal minder sterke minderjarige zich alle feiten tot in het detail herinnert; Dat de bestreden beslissing de werkelijke situatie in Irak miskent; Dat de bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel;

Dat verzoekende partij slechts recent de toelating heeft verkregen om een gespecialiseerd medisch onderzoek te laten uitvoeren naar de mentale achterstand (stuk 12); Dat dit verwerende partij er niet van ontslaat om rekening te houden met het feit dat verzoekende partij mentaal minder sterk is ontwikkeld;

En doordat, tweede middelonderdeel, de bestreden beslissing stelt dat verzoekende partij niet zou aantonen dat hij bij terugkeer naar Irak het slachtoffer zou kunnen worden van bloedwraak; dat de bestreden beslissing stelt dat de verklaringen te vaag zouden zijn;

Terwijl, het daarentegen vaststaat dat verzoekende partij slachtoffer dreigt te worden van bloedwraak in het land van herkomst;

Overwegende dat de familie van cliënt het voorwerp is van een familiale vete; Dat zowel cliënt als zijn broer meermaals bedreigd zijn geweest met de dood; Dat dit ook blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens het interview bij het CGVS; Dat verzoekende partij bedreigd werd met een automatisch machinegeweer;

Dat bovendien uit de verklaringen van het interview blijkt dat de bedreigingen tot het vertrek bleven aanhouden; Dat dit ook blijkt uit het feit dat verzoekende partij verklaarde dat zijn oom aandrang op het vertrek om de veiligheid van zijn eigen kinderen te waarborgen; Dat de hele familie op regelmatige basis telefonisch werd bedreigd met de dood; Dat de (mentale) impact van deze voortdurende doodsb bedreigingen niet mag worden onderschat;

Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekende partij opnieuw vaag zou antwoorden en niet alle antwoorden op de vragen zou weten; Dat men verzoekende partij verwijt dat hij als kind niet geïnformeerd zou hebben naar de onwettige relatie; Dat de bestreden beslissing opnieuw nalaat om de

nodige nuances te leggen want verzoekende partij verklaart dat hij niet naar deze zaken informeerde omdat hij door zijn broer geslagen werd (stuk II.b); [...]

Dat het uiteraard niet aan verzoekende partij verweten kan worden dat deze niet op de hoogte is van alle details; Dat verzoekende als het ware buiten de familie stond; Dat hij als minderjarige werd geacht niet op de hoogte te zijn van deze zaken; Dat verzoekende partij voortdurend werd mishandeld;

Dat de bestreden beslissing een foutieve beoordeling maakt; Dat verzoekende partij weldegelijk het recht op bescherming moest worden toegekend; Dat de bestreden beslissing art. 3 EVRM en art. 19 van het Kinderrechtenverdrag miskent;

Overwegende dat de bestreden beslissing hoe dan ook nauwelijks is gemotiveerd; Dat verwerende partij 1 pagina wijt aan de situatie van verzoekende partij en 1,5 pagina aan de politieke situatie in Irak; Dat een dergelijke beknopte motivering niet kan volstaan; Dat dit enigszins verklaart waarom de conclusies van de bestreden beslissing kort door de bocht zijn;

En doordat, derde middelonderdeel, de bestreden beslissing voorhoudt dat het Noordelijk gedeelte van Irak een veilig land zou zijn (quod non);

Terwijl, deze motivering opnieuw met haken en ogen aaneenhangt;

Overwegende dat verzoekende partij in de eerste plaats dient vast te stellen dat Irak niet is opgenomen op de lijst van veilige landen; Dat verwerende partij niet ernstig kan voorhouden dat Irak derhalve een veilig land zou zijn; Dat dit alleen al blijkt uit het feit dat de broer van verzoekende partij wel bescherming kreeg als vluchteling in België; Dat verzoekende partij niet inziet waarom Irak plots wel een veilig land zou zijn;

Dat ook de motivering van verwerende partij omtrent de zagezegde veilige situatie van het Koerdisch gedeelte van Irak volledig tegenstrijdig is gemotiveerd;

Dat de bestreden beslissing stelt dat de veiligheidssituatie in het Koerdisch gedeelte beter zou zijn dan in de rest van Irak; Dat deze vergelijking niet opgaat; Dat verwerende partij een vergelijking maakt van een onveilig onderdeel van het land met het onveilig land in het algemeen; Dat verwerende partij niet moet nagaan of het een beetje veiliger is in het Koerdisch gedeelte van Irak, maar dat zij moet nagaan of de veiligheid van verzoekende partij in die mate kan worden gewaarborgd dat er geen gevaar is voor zijn leven in de zin van art. 48 e.v. van Vreemdelingenwet;

Dat verwerende partij nergens in de bestreden beslissing tot deze conclusie kan komen; dat verwerende partij immers stelt (stuk 1): [...]

Dat verzoekende partij niet inziet hoe deze motivering de bestreden beslissing zou kunnen schragen; Dat verwerende partij immers motiveert dat na het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum het Iraakse leger het Koerdisch gebied heeft binnengevallen en het Koerdisch gebied onder de duim houdt; Dat een interne bezetting niet gelijk kan worden gesteld met een veilige situatie; Dat de bestreden beslissing verder ook melding maakt van een diepe politieke crisis en een interne machtsstrijd in het Koerdische gedeelte van Irak; Dat er als het ware een burgeroorlog speelt binnen Irak waarbij Koerden in het bijzonder worden geviséerd; Dat verder de bestreden beslissing melding maakt van guerrillatactieken van ISIL, een Islamitische terreurgroep; Dat de bestreden beslissing ook stelt dat ISIL tijdens doelgerichte aanvallen burgers viseert; Dat de bestreden beslissing ook stelt dat ISIL erin geslaagd is om haar invloed uit te breiden; Dat aldus een terroristisch netwerk actief is in het gebied waar verzoekende partij van afkomstig is; Dat verzoekende partij niet inziet hoe dit gebied zou kunnen worden beschouwd als 'veilig';

Dat daarnaast de bestreden beslissing ook stelt dat het Turkse leger luchtaanvallen uitvoert in Noord-Irak; Dat deze offensieven bestaan uit gerichte luchtbombardementen waarbij Koerdische dorpen worden getroffen;

Dat ten overvloede in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van het feit dat Iran de strijd tegen de Koerden opnieuw opvoert; Dat er sporadisch aanvallen worden uitgevoerd in Noord-Irak; Dat het gelet op somming van zwaarwichtige feiten absoluut onbegrijpelijk is dat verwerende partij nog durft voorhouden dat de situatie in Irak, dan wel in Noord-Irak, veilig zou zijn (quod certe non);

Zodat, het eerste middel gegrond is in al haar onderdelen."

2.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat genomen is "uit een schending van art. 3, 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid, het motiverings-, rechtszekerheids-, zorgvuldigheids-, en redelijkheidsbeginsel, uit ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag;"

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

"Doordat, de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening houdt met het feit dat verzoeker samenwoont met zijn broer in België;

Terwijl, eerste middelonderdeel, de familiale band tussen verzoekende partij en diens broer wordt beschermd op grond van art. 8 EVRM en art. 12 EVRM; Dat de bestreden beslissing een manifeste schending inhoudt van deze bepalingen;
Overwegende dat art. 8 EVRM het gezins- en familieleven beschermt; Dat art. 8 EVRM bepaalt: [...].

Verzoeker argumenteert inzake de familiebanden, de situatie in Griekenland en de familie in Irak. Verder omschrijft verzoeker het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij past deze beginselen toe op zijn zaak.

2.3. Verzoeker voegt volgende stukken bij het verzoekschrift:

- Documenten m.b.t. de broer bij wie cliënt verblijft:
 - a. Diploma's Rebin x;
 - b. Arbeidsovereenkomst Renotec NV;
 - c. Loonbrief;
 - d. Huurovereenkomst;
- E-mails van voogd van cliënt betreffende de moeilijke communicatie in de klas;
- Toelating van cliënt om zich bij zijn broer teervoegen;
- Geldelijke steun van de eerste broer van cliënt;
- High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR observations on the current asylum system in Greece, December 2014, <http://www.refworld.org/docid/54cb3af34.html>;
- Foto's van de twee broers in België;
- Procedure DVZ;
 - a. Oproeping verhoor d.d. 13 december 2018;
 - b. Schrijven aan DVZ d.d. 19 februari 2019;
- Procedure CGVS;
 - a. Schrijven d.d. 14 april 2019;
 - b. Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 15 april 2019;
- Doorverwijzing formulier verzoekende partij - neurologisch onderzoek;
- Verklaring R. X..

Beoordeling

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, "Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights", Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, "*Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*", 2009, "<http://curia.europa.eu>").

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel

risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, "*Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*", nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolgung. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoeker al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet dienstig aangevoerd.

3.4. Verzoeker beroept zich op artikel 19 van het Kinderrechtenverdrag. Er dient opgemerkt te worden dat de bepalingen van de ingeroepen artikelen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd.

3.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.6. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.7. Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de twee middelen samen behandeld.

Omtrent de vluchtelingenstatus

4.1. Verzoeker verwijst naar zijn profiel van minderjarige die mentaal minder sterk is ontwikkeld en mishandeld werd door zijn familie.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat hij een mentale achterstand heeft merkt de Raad op dat dit niet af te leiden is uit verzoekers verklaringen bij verweerder. Verzoeker werd tevens vergezeld door zijn voogd. Verzoeker legde op spontane wijze verklaringen af en het blijkt dat hij omtrent zaken die een degelijk en redelijk geheugen vereisen grondige verklaringen aflegde: verzoeker stelde dat hij tijdens het gehoor bij verweerder geen problemen had ingevolge de val op zijn hoofd (gehoor CGVS, p. 21), hij was in staat om zijn reisweg van Irak naar België gedetailleerd te beschrijven (gehoor CGVS, p. 22) en gaf de juridische reden aan waarom zijn broer R. niet meekwam naar België (gehoor CGVS, p. 23).

Hoewel aangenomen kan worden dat het toebrengen van slagen geen onderdeel vormt van een gedegen pedagogisch pakket, blijkt uit de lezing van verzoekers verklaringen dat de slagen die hij kreeg aanzien kunnen worden als corrigerende maatregelen ingevolge gedrag dat door verzoekers familie als storend werd aanzien (zaken vergeten bij het boodschappen doen, wild spelen of ruzie maken met kinderen, stout zijn,...). Deze pedagogische aanpak door verzoekers familieleden kan niet aanzien worden als mishandelingen.

Uit de niet betwiste feiten dat (i) verzoekers oom en broer R. ervoor zorgden dat hij samen met zijn broer het land kon verlaten, (ii) zijn broer R. verzoeker bij de politie kwam halen en de schade voor een door hem gebroken venster betaalde, (iii) verzoeker geen overtuigende bewijsstukken bijbrengt ter staving van mishandeling, kan derhalve worden opgemaakt dat verzoeker niet het voorwerp uitmaakte van fysieke mishandelingen door zijn familie.

Uit het schrijven van verzoekers raadsman aan verweerder en de DVZ (stuk 11) en het aanvraagformulier voor een medische beeldvorming (stuk 12) kan evenmin op medische gronden worden aangetoond dat verzoeker een mentale achterstand heeft ingevolge een hoofdtrauma of mishandelingen.

Verzoeker kan zich derhalve niet nuttig beroepen op een mentale achterstand of mishandelingen bij de beoordeling van zijn verklaringen.

4.2. Verzoeker voert aan dat hij het slachtoffer zal worden van bloedwraak omwille van de relatie van zijn broer R. met een zekere Z..

Mede in aanmerking genomen dat verzoeker samen met zijn broer R. en diens Z. het land van herkomst heeft verlaten en naar Griekenland reisde (cf. niet-betwist feitenrelaas) blijkt dat verweerder terecht kon motiveren verzoekers verklaringen dermate vaag zijn dat er geen geloof kan aan worden gehecht.

In casu is het niet aannemelijk dat verzoeker (i) de reden niet kan geven waarom Z.'s ouders niet akkoord waren met haar relatie met zijn broer R., (ii) niet weet wanneer R. de relatie met Z. zou zijn begonnen, hoe hij haar leerde kennen of waar ze met elkaar afspraken; (iii) niet weet waar Z. woonde of hoe haar ouders heetten en er zelfs nooit naar informeerde, (iv) niet weet of de ouders van Z. al dan niet een andere huwelijkskandidaat hadden voor haar; (v) niet kan duiden of zijn broer en Z. effectief getrouwd zijn; (vi) niet kan melden of er ooit iets met zijn broer R. gebeurde omwille van zijn verboden relatie hoewel hij op hetzelfde adres als verzoeker verbleef. Voormelde elementen betreffen de essentie van verzoekers relaas en ondermijnen zijn geloofwaardigheid.

Dit geldt des te meer omdat verzoeker geen concrete aanwijzingen heeft dat hij persoonlijk zou worden geviséerd in Irak omdat hij (i) na de vermeende confrontatie met Z.'s familieleden aan school nog een vijftal jaar in Irak verbleef en er in die periode niets gebeurde met verzoeker, (ii) zelfs niet meer informeerde naar feiten die gebeurden na zijn vertrek uit Irak. Daarenboven verblijven de jongere broer en zus van verzoeker zonder problemen bij zijn grootmoeder in Erbil.

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat vrees dient te hebben voor een bloedwraak ingevolge de relatie van zijn broer R. met Z..

4.3. De stukken die verzoeker bijbrengt bij het verzoekschrift betreffen ofwel zijn broer bij wie verzoeker verblijft (stukken 4, 9), ofwel het verblijf en de situatie in Griekenland en de procedures in België. Deze stukken kunnen verzoekers teloorgegangene geloofwaardigheid niet herstellen.

4.4. Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de subsidiaire beschermingsstatus

5.1. Verzoeker voert aan dat Irak niet op lijst van de veilige landen staat en dat de situatie in het Koerdisch gebied, waarvan verzoeker afkomstig is, onveilig is.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

Verzoeker verwijst naar het feit dat Irak niet op de lijst van veilige landen staat maar hieruit kan bezwaarlijk worden afgeleid dat verzoeker de facto een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar de internationale bescherming die verzoekers broer kreeg in België is evenmin dienstig aangezien elk dossier op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld.

Verzoeker brengt geen nuttige elementen of landeninformatie bij die de uitgebreide informatie die door verweerder gehanteerd wordt in de bestreden beslissing vermag te ondergraven. Het louter tegenspreken van de elementen in de bestreden motivering kan niet aangenomen als nuttig verweer ten aanzien van de omstandige motivering. Deze motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

5.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS